

Εισαγωγικό Σημείωμα

Τα παρακάτω κείμενα, ή ποιήματα, κι' ας με συγχωρήσουν οι ποιητές μας, δεν έχω καμία, μα καμία πρόθεση να διεκδικήσω τον τίτλο του ποιητή. Απλά, είναι το ξεχείλισμα της ψυχής μου, όταν κάποιες στιγμές, ήθελα να φωνάξω δυνατά και της περισσότερες φορές, δεν μπορούσα για κάποιους λόγους, και τότε έγραφα.

Έγραφα την ίδια στιγμή, που πνιγόμενι από το συναίσθημα, σ' ένα παλιόχαρτο, κι' άμα έλειπε κι' αυτό, ακόμη και στην παλάμη του χεριού μου για να μην ξεφουσκώσει και χαθεί το πρώτο μπάμ της έκρηξης, για να κρατήσω τη φωνή, της χαράς μου, της λύπης μου, της πίκρας, της ελπίδας, της αγανάκτησης, και σε κάθε περίοδο της ζωής μου που είχε κάτι το διαφορετικό, κάτι το παράξενο και πρωτότυπο, που με ξένιζε ή μου προκαλούσε εντύπωση, καλή ή κακή, συναισθήματα ανθρώπινα, μικρότητες, κακίες, εικόνες, θύμισες, Ανθρώπους και ανθρωπάκια, που συναντούσα κάθε φορά στο δρόμο της ζωής μου.

Φιλοσοφίες και απόψεις για την ζωή, κατά την ταπεινή μου αντίληψη, το σωστό, το δίκαιο, το άδικο, την κακία, την αγάπη, την σκοτεινίλα και το φως κάποιων ανθρώπων. Την κοινωνία, τ' αφεντικά, γι' αυτούς που μαζεύουν χρήμα, σαν τις καρακάξες, γυαλιστερά μπιχλιμπίδια, χωρίς να μπορούν να γευτούν την ευτυχία, και την χαρά της προσφοράς, τυλιγμένοι στο κουκούλι, του «εγώ είμαι».

Κι' όλα αυτά τα έγγραφα βγαίνοντας από τον μικρόκοσμό μου, και αφήνοντας ελεύθερο, το μυαλό και της αισθήσεις μου, τις πιο πολλές φορές κόντρα ακόμη και σε χρόνιες επιλογές και θέσεις μου, ακολουθώντας από πολύ μικρός το φιλοσοφικό «όποιος δεν αλλάζει απόψεις και θέσεις στην ζωή του είναι σαν το φίδι που αν δεν μπορέσει ν' αλλάξει το δέρμα του πεθαίνει.»

Ειλικρινά, δεν ξέρω τι καλό, μπορεί ν' αφήσουν τα παρακάτω κείμενα, μιας και αποφάσισα να τα συλλέξω και να τα εκδώσω σ' ένα βιβλίο, σε όποιον διαθέσει λίγο από τον δυσεύρετο πια χρόνο του, από την ζωή που καταφέραμε και φτιάξαμε τα τελευταία ιδίως χρόνια, και διαβάσει δυό γραμμές από αυτά.

Μακάρι, να του αφήσει έστω ένα μικρό, πνευματικό στήριγμα, ή ένα παράθυρο ανοιχτό, σε μια νέα άποψη, γι' αυτά που συμβαίνουν γύρω του.

Η αλήθεια είναι, πως ό,τι έγραφα, δεν το έγραφα με πρόθεση να χαράξω απόψεις και τρόπους ζωής, για κανέναν. Έγραφα για να μην αφήνω τα όξινα, και τις χολές, να μένουν μέσα μου και δουλεύοντάς τα, να διαβρώνουν την ψυχή, το μυαλό, και το σώμα μου. Ήταν ο τρόπος μου για να χαλαρώνω. Έπλενα την ψυχή μου, και πετούσα γράφοντας άμεσα, της βρομιές, της άδικης κοινωνίας, που λέει και το λαϊκό τραγούδι, και τις ελεεινότητες κάποιων μεγάλων... μικρούτσικων, που βρέθηκαν με αρχές και εφήμερα μεγαλεία, στο δρόμο της ζωής μου.

Τις σκέψεις μου, λοιπόν, αυτές τις αφιερώνω, με περισσή αγάπη, σε όλους αυτούς που με καταλαβαίνουν και με αγαπάνε αληθινά.

Χατζηγιαννάκος Γιώργος